Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Praeclarvm Martyrivm S. Evlaliæ Virginis: Ex actis Vetustißimis: quibus consentiunt quæ hymno pulcherrimo cecinit Prudentius. a Passa est anno Christi 303. Marcelli Papæ 7. Dioclet. & Maxim. Impp. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

Visual Library

ſic etiam in Conceptione, Matris rationem filius maximam habuit: ſanctamque ſemper radicem & arborem, ex qua fructus ipſe ſanctior prodiret, peculiari ſtudio ſibi præparauit.

PRAECLARVM MARTYRIVM S. EVlaliæ Virginis: *Ex actis Vetuſtiſſimis: quibus conſentiunt quæ hymno pulcherrimo cecinit Prudentius.* a *Paſſa eſt anno Chriſti 303. Marcelli Papæ 7. Dioclet. & Maxim. Impp. 20. Eſt & alia Eulalia martyr: Barcinone Paſſa iiſdem perſecutionis temporibus: ſub vno eodemque Præſide Datiano: de qua Baron. in Notat. ad Mart. Ro. pridie Idus Februarij.*

a Teſte C. Baron. Tom. 2. Annal. vide & Notat. in Martyr. Rom.

EMERITA prouinciæ Luſitaniæ Metropolis nobiliſſima; nulla re magis quàm nobili ſanctiſſimæ virginis Eulaliæ agone illuſtrata inuenitur. Hæc, eadem tempeſtate, qua beatus Vincentius Chriſti eccleſiam admirando certamine illuſtrauit, puella annorũ non ampliùs duodecim ad ſimilem martyrij gloriã incredibili ardore atque alacritate perrexit: Cùm enim rumore percrebuiſſet Dacianum Hiſpaniæ præſidem ab Imperatoribus deſtinatum, vt Chriſtianam religionem penitùs exterminaret, multosque Chriſti athletas fide & pietate robuſtiſſimos horrendis ſupplicijs excarnificaret, hæc virgo nobilis & diuitijs inclyta, ſpretis vitæ huius oblectamentis, ſpontè ad Præſidem contendere, eumque tyrannidis arguere decreuit. At verò parentes eius de filiæ ſuæ dignitate ac vita corporali vehementer ſoliciti; eam domi, quàm ruri procùl ab vrbe

9. Decem.

Eulalia 12. annorũ puella ad martyrium pergit.

S. Vincentij vita extat 22. Ianuarij. Tom. 1.

Detinetur à parentibus ne pergat ad martyrium.

habebant, inuitam cōdiderunt: nè in apertum ſe periculum conijceret, & crudeli morte perpetuum parentibus atque cognatis luctum relinqueret.

Clàm tendit ad certamē.

Itaque domi aliquamdiu ſummo parentum ſtudio & diligentia detenta, cùm Chriſti amore ęſtuaret incredibili, nocte quadam, reſeratis cláculum foribus, per inuia ſentibus & vepribus plena, ad vrbem, angelico comitata præſidio, contendit: & primo diluculo tribunal intrepidè adiens exclamauit: Quis furor aut mētis inſania vos, ô ciues, exagitat, vt mutis &

Vide admirabilem in tenera virgine fidei ardorem.

nullo ſenſu prędititis ſimulachris honores, ſupplici corpore, deferatis? Dij omnes deæque nihil ſunt: ſed & ipſe Maximianus nihil: qui vos vnà ſecum in æternæ perditionis barathrum trahere, & ſanctorum ſanguine inebriari gaudet. Talibus Præſes in furias excitatus, virginē eximia pulchritudine, & generis dignitate clariſſimam comprehendi, & ſuppliciorum atrocitate ab huiuſmodi confeſſione abduci iubet.

Horrendis cruciatibus eam terrere conatur Dacianus.

Præſtò ilicò fuêre carnifices: qui ferreis armati furcis mortem & atrociſſima quæque intentabant. Sed & ipſe Datianus Præſes dæmonum fraudibus pariter inſtructus adfuit: qui huiuſcemodi blanditijs incēſum amore diuino virginis animum ad relicta ſpretaque mundi oblectamēta reuocare conabatur.

Vide quomodo ei blādiatur.

Quid, inquiēs, ô puellarum formoſiſſima ampliſſimis dotib. & thalamo proxima, huius vitæ gaudia fugis: quæ tibi fert genialis honor? Accede, & ſaniora tibi conſulenti potiùs, quàm miſeris Chriſticolis mortem & cruciatus temerè ſuadentibus, obtempera. Ad ea nihil reſpōdens delicata vir-

ta virgo, ſed ſpiritu fremens & in faciē tyranni ſputa iaciens, ſimulachra diſſipauit. Quo exemplo cæteri Chriſtianorũ permoti intrepido fortiq; animo ad idola frangenda paſſim proſilierunt: eaq; propter à Gentilibus ad ſupplicia abrepti, martyrio inſignes è vita exceſsêre.

Cæterùm cùm Eulalia proſtratis idolis, impoſitam inſuper thuribulis molam pede ſubigeret, carnifices iuſſu Pręſidis feſtinè aduolantes, latera virginis vngulis inuadunt: pectus dilacerant: carnes ad ipſa vſque oſſa crudeliter diſcerpunt. Virgo verò nulla prorſus doloris vel gemitus ſignificatione data, in tantis cruciatibus Chriſti nomen inuicta prædicabat, oculosq́ue in lacera membra interdum reflectēs ſeipſam purpureo decoratam ſanguine, magnificè circumſpiciebat: & magno exultans gaudio, vultu, oculis, & voce triumphum loquebatur. Quare Præſes pudore pariter & furore affectus, totam eam flammis exuri, lampadibusq́ue ad latera admotis, grauius torqueri iuſſit. Tum illa vt oſtenderet quàm ingenti futuræ vitę deſiderio teneretur, quamq́ue pro nihilo cruciatus duceret, voraces flammas crines & verticem paſcentes patulo ore haurire viſa eſt: & eccè emicans ex ore columba niue cādidior cæli aſtra velociter petijt, ſimulq́ue virgo ſacra glorioſo triumpho mox occubuit. Lictor aũt, viſo tam ſtupendo miraculo, magno pauore, correptus fugam arripuit; & ſuam in virginem ſæuitiam perpetuo animi dolore & luctu damnauit. De mirandis admodũ ſignis, quæ ad eius ſepulchrũ fieri conſueuerunt, vide Greg. Turon. de glor. Mart. lib. 1. cap. 91.

Statutũ fuit poſtea in Cõcilio Eliberino: Si quis idola frangeret & ibidem occumberet, nè in martyrũ numerũ reciperetur: quia nec in Euangelio ſcriptũ eſt, nec ab Apoſtolis factum vnquã inuenitur. Quod enim Eulalia priuato quodam diuini Spiritus impulſu fecit, id ab omnibus importunè & temerè vſurpari non debere multis Hiſpaniæ epiſcopis placuit. Hæc Baron Tõ. 2. Annal. anno citato.

Columba ex ore eius apparet & tradit ſpiritum.

MARTY-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN